

delser til gennemførelse af EF-rettens krav. Det er mest hensigtsmæssigt at samle disse regler i een lov. Den vil for danske selskaber være et supplement til lov om forsikringsvirksomhed. Udenlandske selskabers forhold reguleres derimod bortset fra denne lov alene af udenlandsk tilsynslovgivning. Herudover skal danske selskaber, der efter stk. 1, nr. 3-4, og stk. 2, nr. 1, driver tjenesteydelsesvirksomhed i et fremmed land, selv sagt underkaste sig de regler, der gælder dér, d.v.s. regler med samme formål som dette lovforslag.

Selv om lovforslaget primært skal gennemføre 2. skadesforsikringsdirektiv, er det af praktiske, tilsynsmæssige og erhvervspolitiske grunde ønskeligt, at også tjenesteydelser i relation til tredielande omfattes. Det betyder, at alle tjenesteydelser undergives et ensartet, betryggende tilsyn, at der bliver regler for danske forsikrings-selskabers udenlandske virksomhed, og at den liberale danske holdning i udenrigsøkonomi fastholdes. Derfor medtages disse situationer i stk. 2.

Stk. 2 træder i henhold til § 21 først i kraft efter industriministerens nærmere bestemmelse. Det skyldes, at reguleringen af tredielands relationen kræver visse tilpasninger i forhold til lovudkastet, som skal fastsættes i henhold til § 17, og at dette i øvrigt er mindre hastende.

Forsikringstjenesteydelsesvirksomhed består efter stk. 3 i, at det etablerede forretningssted i en EF-medlemsstat tilbyder en forsikring, der dækker en risiko, der er beliggende i en medlemsstat forskellig fra den, hvor det etablerede forretningssted er beliggende. Forsikringstjenesteydelsesvirksomhed kan udøves fra såvel selskabets vedtægtsmæssige hjemsted (hovedsædet) som fra et af dets forretningssteder, jf. § 3, nr. 2-4, i et andet EF-medlemsland.

De i stk. 4 nævnte forsikringsklasser, der er optaget i bilaget til loven, er de i § 8, stk. 1, i bekendtgørelsen om koncession til forsikringsvirksomhed omhandlede forsikringsklasser (fremgår endvidere af 1. skadesforsikringsdirektivs bilag), jf. også bemærkningerne til § 11.

Til § 2

Undtagelserne i nr. 1-3 skyldes, at enkelte dele af en række risici ifølge artikel 12 i 2. skadesforsikringsdirektiv er undtaget fra direktivets regler om forsikringstjenesteydelsesvirksomhed.

I lovforslaget er kun de undtagelser medtaget, der har betydning for Danmark.

Udover det i nr. 1-3 undtagne undtager 2. skadesforsikringsdirektiv lovpligtig ansvarsforsikring for visse motorbåde. Denne forsikring findes kun i Itali-

en. Endvidere undtages lovpligtig forsikring for bygningsarbejde af hensyn til Frankrig.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget er det lagt til grund, at arbejdsskadeforsikring omfatter både arbejdsulykker og erhvervs sygdomme. Det bemærkes, at i de fleste andre EF-lande dækkes erhvervs sygdomme af en social sikringsordning.

Nr. 4 angår alle former for mellemmand, som formidler forsikringer, uden at dette sker erhvervsmæssigt.

En professionel mellemmand, der modtager betaling enten af selskabet eller af forsikringstageren, vil som hovedregel være at betragte som en erhvervsmæssig formidler.

Endvidere formidler en mellemmand forsikringer erhvervsmæssigt, når han formidler forsikringer til bestemte, ikke-herværende (dvs. ikke i Danmark etablerede) udenlandske forsikrings-selskaber og modtager betaling herfor.

Et yderligere indicium for, at formidlingen er erhvervsmæssig, vil være, hvis mellemmanden markedsfører sig her i landet med, at der formidles forsikringer til selskaber i andre EF-lande.

Derimod vil den lejlighedsvis formidling af enkeltstående forsikringer til ikke-herværende udenlandske forsikrings-selskaber uden forudgående aftale med forsikrings-selskabet ikke blive betragtet som erhvervsmæssig.

Det bemærkes, at det nugældende forbud mod at formidle forsikringer til andre end danske eller her i landet registrerede udenlandske forsikrings-selskaber i lov om forsikringsvirksomhed § 220 ligeledes er afgrænset ud fra et erhvervsmæssigt kriterium.

Retstilstanden for Lloyds-mæglere, som omhandles i lov om forsikringsvirksomhed § 220, stk. 2, forbliver uændret.

Til nr. 5 bemærkes, at udover ved forsikringstjenesteydelsesvirksomhed kan der – som efter gældende ret – i et udenlandsk forsikrings-selskab ske dækning af risici i et land, hvor selskabet ikke er etableret, ved de såkaldte korrespondentforsikringer. Korrespondentforsikringer er ikke omfattet af tjenesteydelsesreglerne i 2. skadesforsikringsdirektiv og kan efter gældende ret fortsat tegnes frit. Ved korrespondentforsikring forstås den situation, hvor forsikringstageren foretager den grænseoverskridende handling og uopfordret samt på eget initiativ henvender sig til et selskabs etablerede forretningssted (hovedsæde eller forretningsafdeling) i et andet EF-medlemsland, det være sig skriftligt, personligt eller telefonisk. Denne situation er fuldt ud undergivet vedkommende fremmede lands tilsyns- og markedsføringslovgivning. Forsikringstageren anses for at have foretaget den grænseoverskridende handling, såfremt forsikrings-